

Daniel HEVIER

Veľké myšlienky malého človeka

Keď som bol malý,
teda menší ako teraz,
rozmyšľal som od rána až do večera,
pred telkou i pod sprchou aj v spaní:
kto rozhodne raz o mojom povolání?
Kto to vlastne pre nás vyberá?
Existuje dáky úrad,
čo môže do toho štúrať?
Alebo mi jedného dňa príde list:
Vtedy a vtedy ráčte prísť
budete robiť to a to?
A čo to má byť TO a TO?
pýtam sa trochu hlavato.
Ako má človek vedieť, čím chce byť,
keď je okolo toľko povolaní?
Páni!
Vie niekto, čo to znamená:
a stretá sa s tým často,
že je niekto
„obchodný referent oddelenia
plastov“?
Pomyslíte si, že šibe mu,
keď je niekto
„analytik kartového systému“?
Keď som bol malý, teda menší ako
dnes:
bola to vec istá.

Chcel som byť

hokejista
futbalista
špecialista
tankista
kapitalista
činelista

publicista
gitarista
tenista
scenárista
bagrista
humorista
traktorista
kulturista
karikaturista
artista
parašutista
dentista
a možno aj mezzosopranista.
Ale čo dnes, keď som takmer
dospelý?
Kam sa moje povolania podeli?
Tak ja vám poviem:
keby som si ozaj mohol vybrať,
chcel by som byť
predavačom smiechu.
Mal by som búdku z plechu
a v nej miesto zmrzliny predával by
som
smiech.
Jeden kopček smiechu na každú
hlavu.
Smutní by mali zľavu.
Alebo by som chcel byť
riaditeľom blšieho cirkusu.
Pozrite sa len, aké vrtké sú...
Alebo rýchlo hovoriaci reper,
ktorý trochu spieva, trochu tancuje
a trochu
trepe.
Alebo obyvateľ počítačovej krajiny,
ktorý prežíva virtuálne dejiny.
Alebo by som bol školníkom v škole,
v ktorej sa učí rozumieť životu.
Prečo sú ľudia chorí a niektorí aj
zomrú.

A prečo cítia veselosť a clivotu.
Neviem, čo by som mal robiť.
Mama vraví: uč sa.
Tatko – že mám čas.
Kto však deti učí,
ako sa má rásť?
Pozeráme okolo a vidíme,
že niektorí robia, iní nerobia.
A niektorí sa iba robia, že robia
a nič si z toho nerobia.
Tak ako je to vlastne?
Kto to ľudí naučil, čím majú byť?
A čo ak sa niekto vymenil
a žije celkom inak, ako by rád žil...?
Nechcel by som mať nudnú prácu
ako ako
ako šepkár v pantomíme.
Alebo zametač pukancov v kine.
Alebo výrobca dierok do sít
alebo vládca, čo sa nechá nosiť.
Alebo lovec mačacieho strachu
či reportér z majstrovstiev v šachu.
Už som to hľadal v telefónnom
zozname,
ba aj v cestovnom poriadku
- a skoro som dostal doma po zadku.
Dedko vraví: z toho vyrastie.
Dúfam, lebo inak by sa stalo
nešťastie.
Už sa teším, že keď budem dospelý,
možno trochu väčší od seba,
napíšem raz do rubriky voľba
povolania:
JA.
Nechcem byť nič iné - iba JA.
Nech si iní iné vybája.
Byť JA to je dobrá práca.
Byť JA nie je nuda.
Všade samí cudzí ľudia,
každý zavadzia...

ale ja som JA.
Každý býva niekto iný,
ale ja som ja.
Keď som bol malý-
a že som stále, to je iba zdanie-
-
pýtali sa, aké chcem mať
povolanie.
Dnes ma tým už netrápia.
Viem, čím budem.

Budem JA!